

Les directrius dels museus de Folgueroles i Vallvidrera han tingut un gran encert a dirigir i organitzar un vídeo de vint minuts de durada. És el resum de la trajectòria de la seva vida. Breu però entenedor amb un final prou interessant per recordar. El vídeo resulta emotiu perquè es pot veure que el poble català va demostrar ser fidel a l'obra de Mossèn Cinto, al seu patriotisme i humanitat: assistiren al seu enterrament 300.000 persones. Cap altra personalitat ha aconseguit una xifra així.

Aprofitant l'any verdaguerià, Narcís Garolera, especialista en Verdaguer, ha identificat els manuscrits de joventut de l'autor. Al seu article del diari AVUI de 20/5/96 parla que Mossèn Cinto fou autor clau de la Renaixença que "ennobleix la literatura popular" i li donà un enfocament revolucionari en el context de l'època. També afirma que encara hi ha material no editat.

Com a cloenda d'ambdues agradables sortides matinals, cercant els camins i els versos cal agrair el guiatge de Margarita Tintó i Sala, doctora en filosofia i lletres i directora del Museu de Verdaguer de Vallvidrera amb qui vàrem poder fruit d'unes excursions diferents de les altres. Poder combinar el binomi excursió-literatura va resultar un goig per a tots nosaltres i va ser una visió de l'excursionisme des d'un altre caire que tenen en comú la mateixa essència: L'arrelament a la terra.

Margarida Tintó i Núria Llobet

17 de maig

La Via Romana del Capsacosta

El dia 17 de maig va tenir lloc una excursió al Ripollès, concretament a Sant Pau de Segúries. En aquesta ocasió l'excursió és de tot el dia, i l'iniciem amb la visita a la central hidroelèctrica de Mariné, propietat de l'empresa Estabanell i Pahisa, amb seu a Granollers. L'explicació de recollida d'aigua canalitzada i el seu transport per fer funcionar les turbines, la transformació en energia i la incorporació a la xarxa elèctrica va anar a càrrec d'en Jaume Puixeu, responsable de l'empresa a Sant Pau de Segúries. Tot seguit, ens va acompanyar a l'estació meteorològica d'aquesta

Runes dels Hostalets de Capsacosta. Foto Alfons Garcia

Calçada romana. Foto Alfons Garcia

mateixa població on el seu responsable, en Joan Solà, ens va explicar la instal·lació i el funcionament dels aparells de mesura que la constitueixen, així com els sistemes de comunicació que s'utilitzen per confeccionar els mapes meteorològics de predicció del temps. A continuació en Jaume Puixeu ens va acompanyar per la Via Romana fins al coll de Capsacosta, on ens vam acomiadar d'ell.

La Via Romana del Capsacosta era el tercer objectiu de l'excursió. Els estudis fets la qualifiquen com un camí romà, derivació de la Via Augusta que unia Cadis amb Roma, i la construcció dels túnels del Capsacosta va permetre d'invertir uns diners en condicionar els desperfectes causats per la mateixa obra de construcció.

Les primeres notícies daten del segle VII i, per referències posteriors, el seu itinerari podria resseguir-se des de la desviació de la Via Augusta a l'Empordà, passant per Esponellà, Besalú, seguint el Fluvià fins a Sant Joan les Fonts, la Vall de Bianya, travessant el Coll de Capsacosta fins a Sant Pau de Segúries. Allí es bifurcava: un tram en direcció a Ripoll i un altre cap a Camprodon i coll d'Ares, travessant el Vallespir fins el Volò, on es tornava a unir a la Via Augusta. Cal destacar que els trams secundaris de la Via Augusta eren vies auxiliars utilitzades pel comerç, com és el cas d'apropar els establiments agrícoles als principals mercats i ciutats, o l'estratègic o de transport de primeres matèries, com és, segurament, el cas d'aquesta. L'únic motiu que pot justificar i fer rendible una obra tan costosa és l'existència d'unes mines de plata i de ferro al nord de Catalunya, i que sembla que eren d'una importància extraordinària, ja que segons s'ha extret de fonts d'informació antigues, estaven gravades amb elevats impostos. El tram conservat transcorre entre Sant Pau Vell i el Pas dels Traginers (a la Vall de Bianya), amb una longitud de 8,05 km, i podem observar la complexitat de la construcció, ja que es produeix el pas de la plana a la muntanya amb la transició de l'ambient mediterrani al medioeuropeu als Pirineus.

Durant el recorregut vam poder observar la complexitat de l'obra, ja que els constructors van haver d'aplicar tècniques d'enginyeria considerades úniques a Catalunya. El camí és construït en "serpent", és a dir, en curts fragments rectes sostinguts per sòlides plata-